

"ПСІХІЯТРЫЧНЫ
СЕРВІС:
ПРАБЛЕМЫ
І
ПЕРСПЕКТЫВЫ" —
першы з'езд
псіхіятраў
Беларусі.

"СЯРЖАНТ" — у
што гуляюць
нашы дзеці.

"У СВЯТА
НЕ ХАЦЕЛАСЯ Б
ПРА СУМНАЕ" —
70 год
беларускаму
кіно.

ТЭЛЕБАЧАННЕ на
тыдзень.

БЕЛАРУСКАЯ
МАЛАДЗЕЖНАЯ
ГАЗЕТА

ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

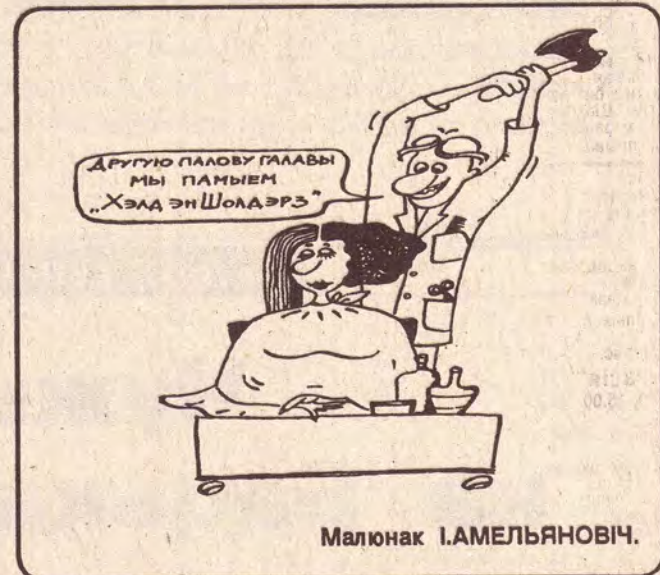
17 снежня 1994 г.

Субота

№ 136(13853)

Кошт у розніцу 40 рублёў

Выдаецца з 1921 года

Малюнак І.АМЕЛЬЯНОВІЧ.

У Мінску адбыўся паказ калекцыі адзення трох цэнтраў моды — "Ніна Рычы", "Тэд Лапідус" і "Беларускі цэнтр моды". Арганізатарамі гэтага яркага прадстаўлення сталі салон "Элегант і прэстыж" і АТ "Беларускі цэнтр моды".

Фота Віктара ТАЛОЧКІ, БЕЛІНФАРМ.

ГЭТА ТАКСАМА НАШЫ ДЗЕЦІ

Стала ўжо добрай традыцыяй праводзіць напярэдадні Новага года дабрачынную акцыю "Нашы дзеці" для дзяцей-сірот, а таксама дзяцей, якія пазбаўлены сямейнага асяроддзя або апынуліся ў іншых неспрыяльных умовах ці экстрэмальных сітуацыях.

Кабінет Міністраў Рэспублікі Беларусь падтрымаў прапанову Міністэрства адукацыі і навукі аб правядзенні напярэдадні 1995 года дабрачыннай акцыі "Нашы дзеці". Краўнікам Міністэрства і іншых цэнтральных органаў кіравання Рэспублікі Беларусь, абласных і Мінскага гарвыканкама даручана прыняць удзел у гэтай акцыі, наведаць дзіцячыя дамы, у тым ліку сямейнага тыпу, школы-інтэрнаты, асяродкі (прыёмныя) сем'і, балныцы, павіншаваць дзяцей з Новым годам, Калядамі, уручыць ім падарункі, пазнаёміцца на месцы з існуючымі сямейна-праблемнымі аховамі дзяцінства, знайсці магчымасці іх вырашэння.

ЯКІМ БУДЗЕ ПАРЛАМЕНЦКІ ТЫДЗЕНЬ?

Парадак дня пленарнага пасяджэння Вярхоўнага Савета Беларусі ўжо сёння можа быць вызначаны з высокай ступенню дакладнасці. Вялікім пытаннем, відавочна, будзе абмеркаванне дзяржаўнага бюджэту на 1995 год. Праект, прапанаваны прэзідэнтам, паступіў у Вярхоўны Савет. Дэпутатам, напэўна, трэба будзе таксама абмеркаваць змяненні ў падатковым заканадаўстве. Разгледзець у другім чытанні законы "Аб Вярхоўным Савете Рэспублікі Беларусь", "Аб Кабінёце Міністраў Рэспублікі Беларусь", закон прапраект аб прэзідэнцтве.

На сесію плануецца вынесці пытанне аб унясенні ў парадак дня даклада дэпутата ад парламенцкай апазіцыі Сяргея Антончыка, які ў апошні час па ўласнаму жаданню змяніў Аляксандра Лукашэнку ў якасці "барацьбіта з карупцыяй". Магчыма, дэпутатам трэба будзе назначыць дату выбараў у парламент новага склікання. Пакуль арыентацыйным днём выбараў называецца 14 мая.

БЕЛІНФАРМ.

ПРА ІНДЭКС СПАЖЫВЕЦКІХ ЦЭН

Міністэрства статыстыкі і аналізу паведамляе, што ў лістападзе ў параўнанні з кастрычнікам 1994 года індэкс спажывецкіх цэн склаў 140,5 працэнта, у тым ліку цэны на тавары павялічыліся на 39,2 працэнта, тавары на пільныя паслугі — на 56,8 працэнта.

У параўнанні са снежнем 1993 года цэны на спажывецкія тавары і паслугі ўзраслі ў 15,7 раза.

3 ПАКЛОНАМ ДА... РАГУЛІ

Як жыццё прысінупа, адразу ўспомнілі пра каня. А цяпер вось і перад рагуляй шапку воззем: вараніс, карміцелька ты нашай ды і не толькі самі вясковыя набываюць кароў, але і многія гаспадаркі папярняюць дойны статак. Як, напрыклад, калгас "Заря" буда-Кашальскага раёна. Нігледзячы на даволі складанае фінансавана-эканамічнае становішча, тут набылі нядаўна 30 цальных цёлак. У бліжэйшы час дойны статак будзе павялічаны ўдвая.

Васіль БАРХАНАУ.

УЗЫХОД "МАЛАДЗІКА"

Адначасова з выставай работ мастацкай і вучнёўскай школы № 25 у Віцебску адбылася прэзентацыя дзіцяча-юнацкага мастацкага цэнтра "Маладзік".

Яго аснову складаюць звыш 500 вучнёў менавіта гэтай школы, трэцяя частка выпускнікоў якой ужо стала прафесійнымі мастакамі-мадэльерамі, мастакімі. Акрамя выставак, "Маладзік" будзе

праводзіць продаж дзіцячых мастацкіх вырабаў ва ўласным магазіне.

Рўгенія ВІЦЬБА.

ЧАРОЎНАЯ МЭРЫЛІН У МІНСКУ

Сапраўдных паклоннікаў жаночай прывабнасці чакае сорпрыз. З 18 па 24 снежня ў сталічных кінатэатрах "Масква", "Кастрычнік", "Аўрора", "Мір" і "Цэнтральны" пройдзе фестываль фільмаў з удзелам Мэрылін Манро.

Мінчанам будзе прадстаўлена пяць фільмаў, у якіх зорка сусветнага кінематографа знялася ў пяцідзсятых гадах: "Дэнтальмены адносяць перадаву бландзінкам", "Сёмы год шлобу", "Як выйсці замуж за мільянера", "Ніягара" і "Зоймаем-ся любовою". У апошній карціне ў дуэце з чароўнай Мэрылін выступіў Іў Мантан.

БЕЛІНФАРМ.

ЖУРНАЛІСТЫ СУПРАЦЬ СНІДУ

Зараз у свеце жыве каля 16 мільёнаў людзей, якія маюць ВІЧ-інфекцыю, або хворыя на СНІД. У Беларусі іх — 104, сямяра памерла ўжо ад гэтай страшэннай хваробы. Медыцынская грамадскасць свету заклапочана імклівым распаўсюджваннем эпідэміі па планеце і тым, што ў шэрагу краін да гэтай праблемы людзі ставяцца, на жаль, аблыкава.

Заўважана, што большасць насельніцтва атрымлівае звесткі пра СНІД са сродкаў масавай інфармацыі. Важна, каб гэтыя даныя былі дакладнымі, праўдзвымі і не вялі да дыскрымінацыі хворых. Таму вельмі актуальна, што Сусветная арганізацыя аховы здароўя праводзіць спецыяльныя семінары для журналістаў, адзін з якіх дзямі адбыўся ў Мінску. Ён праходзіў пад назвай "Праблемы ВІЧ-СНІД".

Вольга ШАЙКО.

25 МІЛЬЁНАЎ ДАЛЯРАЎ АД ЗША

Урад ЗША прыняў рашэнне выдзеліць Рэспубліцы Беларусь гуманітарную дапамогу ў памеры 25 млн. даляраў для паступкі прадуктовай і фармацэўтычных тавараў на безвыплатнай аснове.

Пра гэта прадстаўнік адміністрацыі ЗША аб'явіў на сустрэчы краін-донараў у Вашынгтоне.

Прэс-служба Кабінета Міністраў Рэспублікі Беларусь.

ПРАФСАЮЗЫ ПАГРАЖАЮЦ АКЦЫЯМІ

Федэрацыя прафсаюзаў Беларусі, выконваючы патрабаванні сваіх арганізацый з розных галін народнай гаспадаркі, мае намер адзіную да ўлад перайсці да больш актыўных дзеянняў.

Рэзкі рост цэн у снежні і плануемае павышэнне платы за жыллё без папярэдніх сацыяльных мераў выклікаюць абурэнне і пратэст асобна ў працоўных калектывах. ФПБ папярэдае: калі ўрад не пойдзе на канструктыўныя перагаворы, то з сярэдзіны студзеня 1995 года пачнуцца агульна-рэспубліканскія калектыўныя акцыі ў падтрымку патрабаванняў прафсаюзаў па карэкцыроўцы эканамічнага курсу ў бок сацыяльнай абароны працоўных.

Курс валют на 16 снежня:

	Далар ЗША		Ням. марка	
	Скупка	Продаж	Скупка	Продаж
"Комплекс"	9400	9686	5978	6185
"Прыор"	9300	9500	5960	6150
"Дукат"	9400	9500	6300	6200

ІНТЭРВ'Ю У НУМАР

Станіслаў ШУШКЕВІЧ:

"Цяпер не тая сітуацыя, якая б абавязвала мяне пакінуць палітыку"

Універсітэцкі прафесар-фізік Станіслаў Шушкевіч пры ўсёй неадназначнасці адносінаў да яго даказаў сваё права лічыцца вядомай палітычнай фігурай у беларускай палітычнай іерархіі. Яго адстаўка з пасады Старшыні Вярхоўнага Савета выклікала нямыла газетных публікацый у рэспубліканскай і замежнай прэсе. Яе звязвалі з першым паражэннем дэмакратычных сіл у Беларусі. Адышоўшы ад спікерства, Станіслаў Шушкевіч не пакінуў палітычную арэну.

15 снежня яму споўнілася 60 гадоў. Прыняўшы вішаванні, Станіслаў Станіслававіч даў невялікае інтэрв'ю.

— Ці змяніліся вашы перакананні і ці ёсць што-небудзь такое, што Вас мучыць?
— Перакананні не змяніліся, проста маё разуменне многіх рэчаў паглыбілася. Мучэнні я адчуваю, калі не ведаю, як вырашыць якое-небудзь пытанне. Гэта прымушае мяне шукаць

крыніцу інфармацыі, вывучаць кола праблем, выздзяць сутнасць і выходзіць на эфектыўнае рашэнне. Наогул я чалавек забавочны, але скажу, што, на шчасце, мяне нічога не мучыць і я не зведаю мук сумлення.

— У якой сітуацыі Вы б пакінулі для сябе знаходжанне ў палітыцы немагчымым?

— Цяпер няма той сітуацыі, якая б абавязвала мяне пакінуць палітыку. Яе павінны пакідаць людзі, якія свядома або несвядома зрабілі памылку, што прывяла да цяжкіх вынікаў для многіх людзей. Калі палітык не ўмее гэта адчуваць і можа нашкодзіць, яго маральна-этычны абавязак — адзісі.

— Станіслаў Станіслававіч, Вам сніцца палітычнае сны?

— Наогул не сніцца. А, можа, я іх забываю. Прыпамінаю толькі два-тры сны.

— Хацеў б Вы, каб Ваш сын пайшоў у палітыку?

— Я не стаўлю ніякіх рамак і умоў з пункту гледжання, чым яму займацца. Важна, каб чалавек з захапленнем працаваў у любой галіне. На мой погляд, перад тым, як ісці ў палітыку, усё ж трэба мець нейкі жыццёвы вопыт, у чым-небудзь прайсці сябе. Хоць я не выключаю і іншыя варыянты.

— Як вучоны і палітык, як Вы характарызуеце паняцце "патрыятызм"?
— Патрыятызм — гэта любоў да людзей, Радзімы. Неабходна разумець, што гэта такое, не падмяняць іншымі назойлівымі паняццямі. Гэта ўменне любіць зямлю, продкаў... Як вяртаеце — любіць традыцыі, мову.

БЕЛІНФАРМ.

ПАДЗЕІ ТЫДНЯ

Візіт па-суседску

Урадавая дэлегацыя Украіны на чале з прэм'ер-міністрам Віталем Масолам пабывала ў Мінску.

Перагаворы прэм'ер-міністраў Украіны і Беларусі і членаў урадавай дэлегацыі прыходзілі пры зачыненых дзвярах. Пасля завяршэння сустрэчы ў кароткім інтэрв'ю для прэсы было адзначана, што ў асноўным яны датычыліся ўмацавання і расшырэння раней

існуючага гандлёва-эканамічнага супрацоўніцтва.

Гаворачы аб прыярытэтных напрамках перагавораў, Міхаіл Чыгір падкрэсліў неабходнасць выкарыстання магчымасцей тых галін народнай гаспадаркі, якія вельмі развіты ў абедзвюх дзяржавах. Напрыклад, Украіна

зацікаўлена ў імпарце нашых трактароў, ніцэй, гадзіннікаў, скуронай сыравіны, лекавых прэпаратаў і іншай прадукцыі. У сваю чаргу Беларусь мае патрэбу ў павелічэнні паставак металапрадукцыі, алею, цукру і г.д.

Інакш, паводле слоў Міхаіла Чыгіра, "нашы эканамікі будуць адчуваць жорсткі ўдар і напільны аналагічны прадукцыі з Захаду, што ў сваю чаргу адаб'еца на

курсах беларускага рубля і ўкраінскага карбованца.

Аб узаемаадносінах Беларусі і Украіны ішла размова і на сустрэчы ўкраінскага прэм'ера са спікерам беларускага парламента Мечаславам Грыбам. Ад імя спікера ўкраінскага парламента Віталі Масол запрасіў Мечаслава Грыба наведаць Кіев з афіцыйным візітам ужо 26 снежня бягучага года.

ПАДПІСКА-95

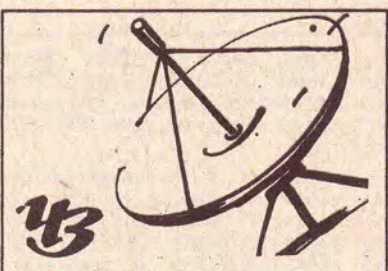
ХТО ШТО ЧЫТАЕ?

Закончылася падпісная кампанія на I паўгоддзе 1995 года. Газеты паспяхліва паведамілі яе вынікі. Адно здзіўляе: жаданне некаторых нашых калег бачыць толькі тое, што выгада для іх.

Напрыклад, "Звязда" ад 14 снежня 1994 года ў сваёй натацы "Што будзем чытаць у наступным годзе?", паведамляе пра набраныя тыражы цэнтральных рэспубліканскіх газет, чамусьці "забылася" пра "Чырвоную змену". Ды і некаторыя іншыя выданні незразумела, па якой прычыне ўпарта "не заўважаюць" нашу газету — адну са старэйшых у рэспубліцы. Для сваіх чытачоў паведамляем, што, нігледзячы на сімпатый ці несімпатый "Звязды" і іншых "Чырвоная змена" па-ранейшаму жыве. І мы ўдзячна тым падпісчыкам, якія выбралі на першае паўгоддзе будучага года нашу газету. Падпісныя тыражы штодзённых рэспубліканскіх выданняў размеркаваліся наступным чынам:

"Народная газета" — 522.408.
"Советская Белоруссия" — 227.408.
"Звязда" — 162.840.
"Республика" — 150.903.
"Белорусская нива" — 114.702.
"Знамя юности" — 71.827.
"Чырвоная змена" — 31.854.
Наш кар.

ДЗЕВЯТАЕ НЕБА

Дзяжурныя на вытаску перакладчык
Ларыса ДУДАРУК,
Людміла КАХАВЕЦ,
рэдактар
Наталія ВАЛАКІДА.

КЛІНТАН У РОЛІ САНТА КЛАУСА

У пачатковыя штаты ЗША адпраўлены поезд з каляднымі падарункамі для дзяцей.

У ролі Санта Клауса выступіў сам Клінтан, па ўказанню якога была арганізавана адпраўка падарункаў. Прэзідэнт таксама павіншаваў па тэлебачанні ўсіх амерыканцаў з хуткімі Калядамі.

ДЭЛОР УЗЯЎ САМААДВОД

Жак Дэлор вырашыў не вылучаць сваю кандыдатуру на прэзідэнцкіх выбарах, якія адбудуцца ў Францыі ў наступным годзе.

Ён меў усе шанцы перамагчы, але сваю адмову тлумачыць тым, што яму ў 1995 годзе споўняецца 70 год, а таксама ён не змог бы правесці патрэбны для краіны рэформы. Праз самыя верагодныя прэтэнды на прэзідэнцкую пасаду называюць

прэм'ер-міністра Эдуара Баладзюра і мэра Парыжа Жака Шырака.

АБНАЎЛЕННЕ УЛАДЫ

Новы прэм'ер-міністр Ірландыі пазнаёміў з новым парламентам.

Пасля доўгіх перамоў, нарэшце, удалося стварыць кааліцыю. Разам з хрысціянска-дэмакратычнай партыяй ва ўрад увайшла левая партыя і партыя сацыялістаў.

СУПРАЦОЎНІЦТВО МАЦНЕЦЬ!

Кандыдат на пасаду прэзідэнта Францыі Жак Шырак сустрэўся з Гельмутам Колам.

Лідары заявілі, што кааліцыя Бон-Парыж з'яўляецца фундаментам усёй еўрапейскай палітыкі.

Газетна-выдавецкае
акцыянернае таварыства
"Маладняк"

прымае заяўкі на газетную паперу
(ф 168, 84).

Тэлефоны: (0172) 68-27-21,
68-29-45.

БЕЛАРУСКАМУ КІНО — 70

3 маркай “Беларусьфільм”

“Беларусьфільм” сёння застаецца адной з буйнейшых кінастудый Еўропы. На абсягах СНД яго магутнасці саступаюць хіба што “Масфільму” ды “Ленфільму”. Кінастудыя займае плошчу ў трынаццаць гектараў, на якіх размешчаны галоўны корпус, тры адмысловыя павільёны агрунны плошчы два з паловай кіламетры, тэатральны для запісу, агульнае і перагаворнае, а таксама, мантажнае, цэх апрацоўкі стужак, адзінаццаць вытворчых цэхавых дзюб і многае іншае.

У прыгарадзе Мінска кінастудыя мае тэрыторыю звыш трыццаці гектараў для здымак фільмаў з комплексам вытворчых памяшканняў. Ужо трынаццаць гадоў працуе Тэатр-студыя кінаактёра, спектаклі якой (дзюб пры анімацыі).

У свой юбілейны год “Беларусьфільм” стварыў пяць мастацкіх, калі двух дзесяткаў дакументальных і шасці мультыплікацыйных фільмаў.

Мастацкае кіно цесна звязана з нацыянальнай літаратурай. Матэрыялаў славага творца Яна Баршчэўскага “Шляхціц Завальня”, або Беларусі ў фантастычным апавяданні “Знак бяды” з’яўляўся філасофскай прычэпай Віктара Турава. Дзе апошні Івана Шамкіна эк-

ранізаваны ў фільме “Эпілог” Ігарам Дабралюбаў. Па сцэнарыю паста і кінадраматурга Міхаіла Шалехава створана Мікалаем Князевым рамантычная казка для дзяцей “Вогненны стралок”. Пра трагічны лёс беларускага філосафа-вядомца распавядае гістарычная кінастужка “Аз ваздам” Барыса Сцяпанавы, Маргарыты Касымавой і Барыса Шадуўскага па сцэнарыю Уладзіміра Бутрамева.

На апошнім Маскоўскім кінарынку “Беларусьфільм” быў адзіным з кінастудый краін СНД, якія прадставілі самую шырокую праграму сваіх апошніх работ. Вынікі гэтага дыялогу кінарынку сведчаць, што беларускія фільмы карыстаюцца сталым попытам.

Дзесяці расійскіх рэжысёраў набылі нашы стужкі. І, разам з тым, ніводна ачыненая карціна не набылі прадстаўнікі Беларускага кінапракату.

Беларускія мультыплікатары толькі сёлета заваявалі Галоўны прыз на міжнародным кінафестывалі ў Маскве за фільм “Месіяс”, а таксама “Срэбны Віцебск” на міжнародным фестывалі ў Цірасі за мультфільм “Каму чорт калыску калыша”.

Ягор КОНЕЎ

Кіношнікі пасылаюць “SOS”...

Сёння, у святочны дзень, не хацелася б пра сумнае. Але... Без яго, відаць, у цяперашнім жыцці немагчыма. Як і з чым сустракаюць сваё свята нашы вядучыя кінамастацтваў. На гэты дзень у нашым кінатэатры адбыўся кінафестывалі “Беларусьфільм”. Юрыя Цыцякоў тры месяцы таму ў інтэр’ю папулярнай беларускай газеты прызнаўся, што “...Складанае становішча ў творчых работніках. Ходзіць з вугла ў вугла, рэжысёр Валерый Рыбару, які некалі стаў славуцім па фільму “Мяне завуць Арлекіна”. Відаць, яшчэ некалькі “Белых Рос” мог бы зняць Ігар Дабралюбаў, якога спісалі на Даніілава. Рэжысёр класічнага фільма “Вазьму твой болю” Міхаіл Пташук просіць матэрыяльную дапамогу на новыя ча-

равікі: старыя ён стаптаў у пошуках спонсараў. Дасылалі ў замежныя адрасы тэлеграму “SOS” дыпламант “Будроўскага” Вячаслаў Нікіфарав. Валерый Рыбару, які ўвайшоў у гісторыю кіно з “Дзікім палёжнем караля Стаха”, здымае камерныя дакументальныя фільмы. Аформіў пенсію Александр Карпаў, стваральнік “Дойгіх верстаў ваіны”. Не выпадзе з пазыкаў аўтар фільма “Двое на востраве сліз” Віктар Дашук. Не вытрымаўа сэрца рэжысёра Барыса Сцяпанавы, які з’яўляўся славуцім “Альпініста баланду”. Армія апэратараў рэгіструе ў бюра па прадаўжэнні як пачатковыя фотарафіі. Мастакі маюць для ініцыяцыянальных выстаў. Залатыя дырэктары фільмаў вучацца перапрадаваць бензін...”

Майя ШЭНДРЫК.

Чаму я пайшоў у кіно?

Пяць гадоў таму ўпершыню на Беларусі былі арганізаваны курсы рэжысёраў мастацкага і дакументальнага кіно. Сёлета іх выпускнікі ўжо выйшлі ў самастойнае жыццё. Некаторыя іх стужкі ўжо атрымалі прэміі на міжнародных фестывалах.

З мінулага года пачалі дзейнічаць сцэнарныя курсы. Ніхто не стане спрачацца з меркаваннем, што маладым трэба даваць дарогі. І добра, што зараз гэты папулярны позунг размяшчаецца не ўноперак, а ўздоўж гэтай самай дарогі.

А што думаюць самі будучыя кінамастацтваў пра свой жыццёвы выбар? Чаму яны вырашылі працаваць у кінамастацтве?

З гэтым пытаннем я звярнуўся да студэнтаў сцэнарных курсаў, будучых кінадраматургаў. Вось некаторыя з іх адказаў.

Анатоль ШМАУТАНЕЦ:

— Дзіўнае часам павароты здараюцца на жыццёвых шляхах. Азіраючыся назад, са здзіўленнем заўважаеш, што просты шлях да мэта аказваецца не самым кароткім. Лёс вядзе дарогаю, акая, здаецца, аддала ад тавай мары. І раптам на нейкім спіральным вітку, не зрабіўшы амаль ніякіх намаганняў, ты апынаешся каля дзвярэй, у якіх дарэмна ступаў некалькі гадоў таму.

Так можна ахарактарызаваць маё захапленне кінамастацтвам. Дзеля таго, каб патрапіць на курсы кінадраматургаў, мне спатрэбілася гарачае лета незвычайна года, калі наш завод разганяў у трохі апалячэны адпачынак. І ў пустыльні вяткава цэха я адчуў патрабу аформіць у кінааповесць тое, пра што думаецца, што ўяўляецца ў мроях. Белізна аркуша паперы ішчэ мяне палыхала. Я адчуваў сябе чалавекам, які робіць першы крок па першым снезе — у неведомасць.

Гэты шлях працягваецца па сённяшні дзень, і будучыя пакуль што размыта дажджом...

Сяргей РУСАКОВІЧ:

— Чаму я пайшоў у кіно? Напэўна, таму, што заўсёды адчуваў падсвядомую сувязь з гэтым мастацтвам. З гадамі мае адчуванні аформіліся ў выразныя паніцы.

Сёння ўсё мацней адчуваецца нейкі таямнічы падман кіно. Паглядзеўшы чарговы фільм, міжволі сур’ёзна задумаешся — каму ён больш выгадны? Богу ці Дзябл? Кіно ці тэлебачанне могуць правяці сябе як сродак моцнага ўздзеяння на чалавечую псіхіку. Які-небудзь баявік ці трылер, “порна” ці “жахі” могуць так закадзіраваць свядомасць гледача, што чалавек забывае пра існаванне душы, якая з’яўляецца адвечнай, забывае, што жыццё ішчэ не скончылася — усім не значыць жыццё па законах плочі.

Супрацьстаяць гэтай моцы толькі гэтаму, у якіх закладзена Дабрыня. Але, на жаль, іх колькасць не ідзе ні ў якое параўнанне з прадукцыяй камерычнага накірунку сучаснага кінамастацтва. Каб хаця трохі паўплываць на духоўныя працэсы чалавечага існавання, я і вырашыў паспрабаваць свае сілы ў кіно...

Вольга ШЧУКІНА:

— На сцэнарныя курсы я трапіла, можна сказаць, выпадкова. Але часта выпадак з’яўляецца падказкай лёсу. І я вельмі ўдзячна яму за гэтую падказку.

Шлях у кіно не пралігае роўна. Для мяне, мабыць, усё пачалося са школьных капуснічак, атрымала працяг у тэатры-студыі, дзе займалася ў студэнцкіх гадах. І ў дзіцячым тэатры, які стварыла ў школе, калі працавала там настаўніцай пасля заканчэння фільма БДУ. Сама пісала сцэнарыі і надышоў момант, калі “гульня” перавалыла ўсё. Кінула аспірантуру пры педагогічным інстытуце і падала дакументы ў Акадэмію мастацтваў.

Здарылася так, што мне не пашчасціла паступіць на рэжысёрскія курсы. Віктар Тураў, убаўчыўшы мой адчай, параў папаступаць на сцэнарныя, якія планавалі хутка стварыць. Так я патрапіла сюды, і цяпер мне хочацца жыццё, ствараць, радаваць...

Падрыхтаваў
Ягор КОНЕЎ.

Адракацца ад мінулага нельга

Кінамастацтва Беларусі, гісторыя якой пачалася 17 снежня 1924 г. з пастановы СНК рэспублікі аб утварэнні Упраўлення па справах кіно (Белдзяржкіно), падыходзіць да свайго юбілею ў сітуацыі нестабільнасці вытворчасці фільмаў і незразумеласці іх экраннага лёсу. У азарце адмаўлення мінулага лёгка абвінаваціць тых, хто працаваў у ім дзесяцігоддзі, у міфаворчасці. Але гэта азначала б закрысці многае з таго, што абгагала духоўнае жыццё, засталася ў культуры як творчы вопыт, звернуты не толькі да дзеі мінулых. Кінем жа непрадзятый погляд на пройдзенае.

Сёння ў плыні дэструктыўных эмоцый, якія захліснулі экраны, вяткі і малыя, магчыма, празмерна наўнымі ўяўляюцца фільмы мінулых гадоў. У гісторыка-рэвалюцыйных запісках першапраходцаў беларускага кіно Ю.Тарчана і В.Корша-Сабіліна (“Лясная віль”, “Да заўтра”, “Адзінаццатае ліпеня”, “Першы ўзвод”, “Вогненныя гады”, “Першыя выпрабаванні”, “Запамніце гэты дзень”, “Крушэнне імперыі”) мы адчуваем парыв мас насустрач новаму жыццю, якое быццё ішчэ свабодным і шчаслівым.

У фільме “Двойчы народжаны” сцэнарыст Г.Кобец, рэжысёр Э.Аршанскі паказвалі, як сацыялістычная рэчаіснасць вяртае чалавечую радасць стваральнай працы. Ідэальную рэальнасць прадставілі Л.Зельцэр, Г.Кобец, В.Корша-Сабілін у камедыі “Шукальнікі шчасця”, а таксама рэжысёр і сцэнарыст І.Прут у памятным гледзачым старэйшых пакаленняў фільме “Майма каханні”. З яго пачалося ўсёнароўнае прызнанне Лідзіі Смірновай, стваральніцы абавязнага вобразу тэатра “Дзюбчына”. Шукальнікі шчасця і сцэнарыст І.Прут у памятным гледзачым старэйшых пакаленняў фільме “Майма каханні”. З яго пачалося ўсёнароўнае прызнанне Лідзіі Смірновай, стваральніцы абавязнага вобразу тэатра “Дзюбчына”. Шукальнікі шчасця і сцэнарыст І.Прут у памятным гледзачым старэйшых пакаленняў фільме “Майма каханні”. З яго пачалося ўсёнароўнае прызнанне Лідзіі Смірновай, стваральніцы абавязнага вобразу тэатра “Дзюбчына”.

Пасля Вялікай Айчыннай вайны кінамастацтва Беларусі навава адраджаўся — стваралася база, калектывы, рэпертуар. Аднаўленне рэспублікі адлюстравана ў кінахроніках і кінаархывах. У гультыўных карцінах 40–50-х гадоў ажываюць падзеі і героі барацьбы беларускага народа з нямецка-фашысцкімі акупантамі. Рэальныя факты патрыятычнага руху азначылі драматычную і характар вядомых фільмаў “Канстанцін Заслонаў” (1949 г., аўтары А.Маўзён, В.Корша-Сабілін, А.Файніцкер, А.Пінбурт) і “Гадзінік спыніўся апоўначы” (А.Кучар, М.Фігуровскі, В.Акуліч). Дасведчаны сённяшні гледач верагодна заўважыць у іх разам з праўдай гісторыі і лішч “пераможнага пафосу”. Тым не менш, яны — важныя вехі на шляху развіцця нашага кіно. Пазней, калі новае пакаленне кінамастацтваў звярнулася да творчых Б.Быкава, А.Адамовіча, В.Вішняўскага, Р.Сіскага і іншых, праўда пра ваіну паўстала больш драматычнай.

“Трыццаць гадоў” Рычарда Віктарава, “Альпініста баланду” Барыса Сцяпанавы, “Вайна пад дахамі” і “Сыны ідуць у бой” Віктара Турава — гэта не толькі паказ дзеянняў ваіны і партызан, галоўнае ў іх — маральна-псіхалагічны стан чалавека ў крытычны момант. Успамінаючы фільмы розных гадоў, заўважаеш адну агульную для іх асаблівасць — гуманізм, адсутнасць чалавечана-навісці нават у адносінах да тых, супраць каго змагаюцца галоўныя героі. Асноўныя моманты многіх стужак (“Пісьмы да жывых”, “Руны страляюць”, “Знак бяды”, “Ідзі і глядзі”) — процістаянне ідэалогій. Аўтары лічылі сваім абавязкам паказаць у гледачым надзею, веру ў перамогу дабра над злом. Не заўсёды ім удавалася пры гэтым пазбегнуць дэкарацыйнасці, аднабоковасці аргументаў. Часам іх замянялі ідэалагічныя пастулаты. Але сярод гэтых фільмаў не было такіх, якія прапаведуюць зло і надбодрасці. Часціна намеру, якая часам межавала з нянавісцю, заўсёды была ў традыцыі нашага кіно. На ліку беларускіх кінамастацтваў няма такіх стужак на матэрыяле мінулага і сучаснага.

Некаторыя з іх звязаны з імем Льва Уладзіміравіча Голуба. Ён ствараў карціны, прыявіўшы для гледач розных пакаленняў. Галоўныя адраслыя рэжысёры — дзеці, падлеткі, тыя, каму патрэбны прыклад, падказка. Цяпер Льва Уладзіміравічу Голубу ўжо 90, ён даўно не здымае, жыве з дачкою і ўнукамі ў Маскве. А фільмы яго, створаныя ў 60–70-я гады ў Беларусі, і сёння глядзяць з цікаўнасцю. Ідзі і вее дабрыню чалавека, якому падабаецца хлопчыкі і дзяўчынкі — і на экране, і ў кнізе.

“Міколка-паравоз” па М.Лынькову (1957 г.), “Дзяўчынка шукае бацьку” (1959 г.), “Вуліца малодшага сына” (1962 г.), па аповесці Л.Касцяля і М.Паняўскага, “Пашчэка ў прагу” (1966 г.), “Аноцна дарога” (1968 г.), “Паланеж Агінскага” (1972 г.), “Маленькі сяржант” (1975 г.) — у іх развіццё галоўнай для рэжысёра тэмы, складанага калізіі, вобразы. Гэта, як і пераважна, сэр’ёзны, звернуты да гледача, а не толькі да ўсё абавязнага добрага паўчыц. Кожна з гэтых голубавісцкіх карцін не абдыдзе ўвагі гледач і крытыкі, а трылогія з удзелам драматурга К.Губарэвіча “Дзяўчынка шукае бацьку”, “Аноцна дарога”, “Па-

ланеж Агінскага” была адзначана Дзяржаўнай прэміяй БССР.

У 60–70-я гады ў беларускім, як і ва ўсім савецкім кіно, актыўна заявіла пра сябе новае пакаленне. Яно не адмаўлялася ад маральнага вопыту сваіх папярэднікаў. Яно імкнулася яго ўзбагаціць больш свабодным ад канонаў светаўспрыманням, эстэтыкай. Навелі ў кінаманяху маладыя рэжысёры, апэратары і мастакоў “Апаўданы пра юнацтва” (1961 г.) былі першым крокам на шляху пошуку новых сюжэтаў і форм. За імі з’явіліся паэтычныя фільмы “Праз могілкі” і “Я родом з дзяцінства” В.Турава, “Апошні хлеб” і “Воблака” Б.Сцяпанавы, “Іван Макаравіч” І.Дабралюбава, “Зімародок” В.Нікіфарова, “Вялікі трамплін” Л.Мартынюка, іншыя карціны пра дзяцей і падлеткаў. У кожным — сваё абразіццё і маральныя паслы. Творчасць прадстаўнікоў розных пакаленняў аднае імкненне стварыць фільмы, якія абуджаюць паўчыц тэатрызму, чалавечана-гонарну. Сярод стужак з такім імператывам на ішчэ кінаархывах дакументальных: кінаархывы “Пакараны ў сорах першым” В.Чацверыкова, фільмы пра лёс моладзі В.Дашука, Ю.Лысцова, Р.Сіскага і іншых кінапубліцыстаў — усё гэта багацце нашага кіно.

Праз усю гісторыю Беларускага кінамастацтва прайшла літаратура, якая спрыяла ўплывала на яго. Беларуска літаратура дала сюжэты і героі, асэнсаваны жыццёвы матэрыял. А творы І.Меліжа, В.Быкава, А.Адамовіча, А.Дударова, І.Шамкіна, В.Рубчына, “Дыкта папаванна караля Стаха”, У.Караткевіча. Пра бачныя страцы ў пазнанні філасофіі яны даносіць асноўную ідэю, свеаеабавязнасць характараў. Асобны выпадак — фільм “Ідзі і глядзі” Элема Клімава. Ён унізі на аснове трагічнага лёсу Алеся. Адамовіча, уяўляючы ў сябе таксама арыгінальныя факты з даку-

ментальных цыклаў В.Дашука. Унікальны факт уземадзейнення кіно і літаратуры — і ў выніку з’явіўся фільм “Ідзі і глядзі” з усяй яго бязлітаснай праўдай пра фашысцкі генацыд у Беларусі. Дылогі “Ідзі і глядзі” створана калектывам “Масфільма” і “Беларусьфільма”, аб’яднаўшых у выразні, можна сказаць, глабальнай задачы намаганні многіх творчых людзей. На яе фоне і сёння пакашчунна маніякальна паўстаюць імкненні іншых гандляроў кінамастацтвам.

Роль мастацтва ў грамадстве, яго актыўнасць звычайна вызначаюць патым, як яно асэнсаванае і адлюстраванае сучаснасцю. Беларускае кіно на ўсіх этапах свайго гісторыі звярталася да тэм лабавальных. Але экран на гэтым накірунку рэдка дасягала творчых удых. Пра гэтым адражалося, што касавы поспех мелі карціны, далёкі ад праўды, які ўвасаблялі ў сабе толькі міфы аб прыгожым жыцці. Паказам складанасці сучаснага жыцця ад розніваюцца “Час яе сыноў” В.Турава, “Сын старшын” В.Нікіфарова, “Расклад на паслязавтра”, “Белыя росы” І.Дабралюбава, “Наш браняпоезд” М.Пташук. Спіс можна працягваць, хоць перапісання ў ім прыклады будучы неабспрэчаны.

З фільмаў у фільм пра сучасніках чачавалі каноны паказу сацыялістычнага грамадства. Глобальныя канфілікты калі і закраліся, то вырашаліся па схеме: партыя ўсё бачыць і разумеа.

лепшае перамога. Паспрабавалі стваральнікі дылогі “Паводка” (сцэнарысты В.Каско, Ф.Конеў, У.Халіп, рэжысёр В.Чацверыков, апэратар Ю.Марухін) увайсці ў глыб драмы мільяёнаў на Палеці і лёсу людзей, якія прымаюць усе, але многае засталася недаасэнсаваным, пакінутым на ўзроўні канстатацыі. У тым жа, што з’явілася пасля ідэалагічнай цензуры, змяніліся толькі фарбы — ружовае не чорнае.

Вядома, калі ўгледзецца ў доўгі шэраг сучаснікаў, выведзены на экраны дакументалістамі, там можна заўважыць твары, у рысах якіх захаваўся час. Толькі ў цыкле С.Алексіевіч і В.Дашука ў вайны не жаночае аблічча, а жаночае — адлюстраванне лёсу народа.

У маім суб’ектыўным натацках увага скацэнтравана глаўным чынам на пазітыўных момантах дзейнасці беларускіх кінамастацтваў у розныя гады. Хацелася напамінаць, што адракацца ад мінулага нельга. Не ўсё новае лепшае за старое. Кажучы гэта, я маю на ўвазе перш за ўсё гуманныя традыцыі нашага кіно. Яны дапамогуць у пераадоленні сучаснай крызіснай сітуацыі. Нельга дапусціць, каб ён, усёмагутны па сваім магчымасцях кінамастацтва, служыў у ім зана, жорсткасці, насіла жывёльных істотнасцей і бескультура. Я веру ў існую місію аднаго з чудаў дзесяціга стагоддзя.

Ефрасіня БОНДАРАВА.

17 снежня

“МАСКВА”.

“Рэпартаж з казкі”. Дакументальны фільм (перад пачаткам сеансу) — 13.20, 15.20, 17.20, 19.20, 21.20.

“КАСТРЫЧЫН”.

“Мед асы” (бесплатны сеанс) — 14.50.

“САЛЮТ”.

Прэзентацыя фільма “Эпілог” (сустрэча з народнымі артыстамі Рэспублікі Беларусь І.М.Дабралюбаў, рэжысёрам-пастапоўшчыкам і творчай групай) — 15.30. Уваход па запрашальных білетах.

“МІР”.

“Дэкамерон” (сустрэча з рэжысёрам А.Белавусавым) — 15.00 (бесплатны сеанс).

“Сямейныя абставіны” (рэж.Л. МАРТЫНЮК).

“Паланеж Агінскага” (рэж. Л.ГОЛУБ).

“Наш браняпоезд” (рэж. М. ПТАШУК).

Тры прэм’еры — не жарт

“Важнейшаму з мастацтваў” на Беларусі споўнілася семдзесят. Узрост, безумоўна, павяжае. А тым фільмам, якія выйшлі ў свет за гэтыя гады, прымушаюць павяжаць наша кіно не толькі за ўзрост.

Тры прэм’еры — гэта падарунак кіношнікам гледачам і, канешне, самім сабе да юбілейнай даты.

Фільм Ігара Дабралюбава “Эпілог” пастаўлены на дзях аповесцяў Івана Шамкіна “Рай на зямлі” і “Вярніска. Аповесці Івана Андрэевіча”. Сам Ігар Дабралюбаў пра сваю стужку вырашыў раней часу не распавядаць, таму адзінае, што вядома, — замест аповесцей Шамкіна.

Мастак і час, творчае жыццё і драма “незапаўданава” творчасці — тэма, здаецца, усіх чалавек і ўсіх творцаў.

Трэцяе нараджэнне перажывае кніга Яна Баршчэўскага “Шляхціц Завальня”. Упершыню яна убачыла свет у 1846 го-

дзе, потым была перапублікавана ўжо ў наш час, і вось цяпер з’явілася яе кінаўвасабленне — карціна вядомага рэжысёра Віктара Турава са шматбацькавым назвай “Шляхціц Завальня”, або Беларусь у фантастычных апавяданнях.

...Жыве пад старым Палацкам пан Завальня. У ягоным мейнтку не пераводзіцца госці — любіць завітаць да добрага пана, паслухаць ды расказаць розныя неверагодныя гісторыі, якія здараліся з былымі людзьмі ці аб якіх даведаліся ад іншых. Добра пачаставаць завітаюцца да Завальня, душой саргачо.

Але не ўсім падабаецца Завальня, ёсць у яго і злысны вораг. Так заўсёды бывае — і ў жыцці, і ў казцы. А дзе ў “Шляхціц Завальня”... “праўда, дзе легенда? Каб гэта зразу мець, трэба паглядзець фільм, у якім ролю галоўнага героя выканаў Уладзімір Гасццохін.

Фільм “Кветкі правінцы” рэжысёра Дзімітрыя Зайцава стаў трэцяй прэм’ерай да свята кіно. — Задума карціны ўзнікла даўно, калі я прачытаў кнігу Марчука, — расказае Д.Зайцаў. — Выхаванне — гэта заўсёды складаны і адказны момант. Але наша пакаленне той час, які яго фарміраваў, быў змястоўным. Гэта несталёгічная нота адчуваецца ў фільме. Здымкі праходзілі ў Давід-Гарадку, на Палеці. Там беларусы вельмі цікавага кровавыжэння, там увагоўле вельмі прыгожыя мясціны...

— Нам пайшло насустрач Міністэрства культуры. Першапачаткова было выдзелена 500 тысяч рублёў. У рэшце рэшт, мы дайшлі не дзе да мільярда... Майя ШЭНДРЫК.

Брава, Ігар Дабралюбаў, або Ідзі і глядзі фільм “Эпілог”!

З нагоды юбілею праходзіць фестываль “Беларусьфільм” паказвае прэм’ерныя карціны і праводзіць сустрэчы з творчымі групамі мастацкіх стужак.

Гонару адкрыць гэтыя свята ў кінастудыі “Кастрычнік” па праваўдастоўскай фільм Ігара Дабралюбава “Эпілог”, паводле аповесцяў Івана Шамкіна.

Гэта вельмі тонкі псіхалагічны твор пра жыццё, амаль безнадзейнае жыццё мастака, пісьменніка, наогул творчага чалавека, якому выжыць зараз, калі ўсё на продаж, і фізічна, і маральна, і матэрыяльна вельмі складана. Гэта — крык душы самога Ігара Дабралюбава, якому зараз таксама нельга.

Фільм узбагачае, узрушае, прымушае задумацца аб вечным і аб тым, куды мы “прыехалі”, закрывае самыя патэматычныя кутоў душы. Акрамя таго, ён ачышчае. А гэта вельмі нам усім неабходна пасля патокаў бруду,

якія ллюцца з тэлевізацыйнага, пасля “параду” са-лодкіх палачкаў, парачкаў, эрзац-мастацтва. Я параўнаў б фільм з глытком чыстай кры

